

Zorgen voor dakloze gezinnen in Amsterdam

September 2025

kinderombudsman
metropool amsterdam

ombudsman
metropool amsterdam

Samenvatting voor kinderen

Stel je voor dat je geen huis hebt waar je kunt slapen, waar je veilig bent en spullen kunt bewaren. Dat is dakloosheid. Soms slapen mensen op straat, in een gebouw waar ze niet mogen zijn, of in een opvang voor mensen zonder huis. Thuisloosheid is een beetje anders. Dat betekent dat je wel een plek hebt om te slapen, maar dat dit niet echt een 'thuis' is. Misschien slaap je op een bank bij vrienden of familie, of in een auto. Het is geen vaste en soms geen veilige plek.

De Kinderombudsman ziet kinderen die steeds op een andere plek moeten slapen. Soms zijn ze dan niet eens bij hun eigen ouders. Ze weten vaak niet hoelang ze ergens kunnen blijven. Ze kunnen niet gewoon kind zijn, want ze voelen zich nergens thuis. Of ze moeten zich stilhouden omdat zij anders misschien worden weggestuurd en op straat belanden. Als kinderen in onveilige situaties wonen omdat hun ouders geen andere keus hebben dan kan dat frustrerend en stressvol zijn. Kinderen die zo opgroeien kunnen hier later last van krijgen.

Soms worden mensen dak- of thuisloos omdat er nare dingen in hun leven zijn gebeurd waardoor ze niet meer in het huis kunnen wonen. Denk bijvoorbeeld aan een echtscheiding met veel ruzie, of omdat er geldproblemen zijn ontstaan door ontslag of een ziekte. Het kan ook zijn dat ze eerst bij familie of vrienden hebben gewoond maar dat dát niet meer ging.

Dak- en thuisloze gezinnen kunnen, als zij aan bepaalde eisen voldoen (zoals vier jaar of langer in Amsterdam hebben gewoond) naar de noodopvang. Dat is een plek waar zij tijdelijk kunnen slapen als ze nergens anders heen kunnen. Maar de noodopvang zit altijd vol en is geen fijne plek voor kinderen. Vriendjes en vriendinnetjes kunnen niet komen spelen. Een eigen plek om je in terug te trekken is er niet. Bovendien wordt niet iedereen toegelaten.

Er zijn organisaties die dak- en thuisloze gezinnen willen helpen, maar die werken niet altijd goed samen. Dat komt omdat er ingewikkelde regels zijn of omdat organisaties vinden dat het hun taak niet is. Soms hebben 'professionals' (de mensen die er werken en de gezinnen willen helpen) niet de juiste middelen om te voorkomen dat gezinnen dak- of thuisloos worden. Ze weten dan niet zo goed wat ze het beste voor die gezinnen kunnen doen. Vooral kinderen zijn hiervan de dupe. Er wordt te weinig aandacht besteed aan wat voor hen het beste is. Dat is erg, want dak- en thuisloosheid of het 'ergens anders' moeten verblijven (in een noodopvang bijvoorbeeld) heeft grote gevolgen voor kinderen.

Geen huis hebben is een woonprobleem. Maar als de situatie onveilig is en er niks aan wordt gedaan, dan ontstaan er vaak ook nog andere problemen. Het gaat niet alleen om een dak boven je hoofd, maar om 'veilig kunnen wonen'. Als dat niet lukt, dan moet de overheid helpen. Dat staat ook in een

belangrijk verdrag geschreven: het internationale Kinderrechtenverdrag. Nederland heeft dat verdrag ondertekend en

De Kinderombudsman vindt dat er goed moet worden gekeken naar wat het beste is voor kinderen. Zij wil dat er:

moet zich daaraan houden. Soms wordt te weinig rekening gehouden met de regels uit het verdrag.

- 1. Meer aandacht komt voor het vóórkomen van dak- en thuisloosheid van gezinnen.**
- 2. Altijd goed wordt gekeken naar wat het beste is voor het kind, in beleid en in besluiten. Daarom moet er een kindertoets worden gebruikt.**
- 3. Dat er beter wordt samengewerkt tussen organisaties die met dit probleem te maken hebben.**
- 4. Gezocht wordt naar tijdelijke of creatieve woonoplossingen voor gezinnen zonder (t)huis.**

